

Búzás Huba

Magányod visszatekint a mára

szélben hánykolódó léggömbök tucatja száll
a semmiből libegnek, nem tudjuk hová,
tűnőben drámai – vagy édeni? –
játékaink jelképei,
még látod... nem soká'...

mell zihál, magány üvölt: sivatagi sakál
reménye vesztetten? lohol, nem, nem, csupán
e fürgetegben légörvény az út –
nincs láthatár, de fut, de fut!
egy látomás után –

sejti, míglen rajta üt az ordas agyhalál,
jövőjében az énje várja: suta kéz?
egekbe szárnyalás? nos, ez a tét
– így éli át a jelenét,
ki onnan visszanéz

Hiú remény (1988, terrakotta)

Virgin hült varázsa

azóta pirkadatkor testet öltve vallat –
pohárka bor vagyok... hajnal a tó felett...
dalod, s ha kellek csínytevő fuvallat –
keblére ránt egy csipke felleget,
s kacag... és kérdi: én a múlt?

azóta éjszakái mással? nem lehet...
reám, ha tör, avított a szó – avult? –
száz csókja – ezre! – hetyke horda:
szemében új nirvána gyúlt,
valami ősi orda

– orcátlan – fény, s vonaglik úgy, mint senki sem...
kanócvesszőmön táncol – kandi kobra –
furulya-muzsikámra... és izen,
örvénylik, robban szinte sodra :
varázslatok e holt vizen

Garniszálló

ganaj a góré, félelem bosszúja gerjed,
osonj, letépjük bársonyfüggönyét ma itt...
sötétség... suttogás – ledőfni merjed! –
meghágta mind facérka lányait,
elásta link londinerét –

ki lesz, ki tarkójába végül kést hajít?
vendégfűzére éhkoppon cseléd,
kukkolj körül! e szerte málló
gúnyisten-lakta garniszálló
tán mindhóttig gebeszkedik...

bár bűzhödünk, bővelkedik, meddig? pedig
a lichthofból a dögszag émelyít...
ha majd ezernyi lajha szajha
dühödt fuvalma fölkarja
szitok korok gyötrelmeit

Napkelte tán a művem?

derengő combjai sötét sima paláin
olvashatók – az ember néha játszogat,
bámulsz? – kötetnyi kalligráfiáim,
palavesszőmmel írott rajzolat,
refrén és lélek-rezzenet...

akad ugyan – nem mondom – egy... pikáns rovat
is, ám az – csitt! – külön kis fejezet,
na, mégis, ej, mi többre vágynék
az utolsó kenet helyett,
ha beborul a tájék:

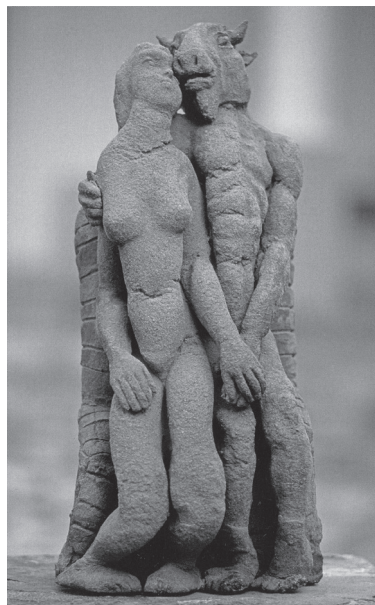
szesz-bódulat, ős ritmus, égi fürgeteg...
őt *alkotom* – ujjé! – velem, ha hál még,
hasalján enjambement, rímrendszerek,
fények játéka, éji árnyék...
ki ő? napkelte? műremek

Szánom-bánod

vétek, komám, ha mások szajhájával hálsz is,
hja, bűntudat kínoz? nyelvöltöget? komor?
rég, hajnal ötkor ment a vicinális,
unt kába kor, akár a bor, ha forr,
mikor csókomtul fuldokolt

a nő – pipacsmező, kinyílt virágcsokor...
megjártam én velük a menny-pokolt!
nem könnyű bár – a sorsom átok –
de eh! magamnak megbocsátok,
hétvégi zord koránkelés...

óh, mely sokan vannak, kik háborgatnak és
– mi rászédettek – el nem nézhetem,
ölelt vón át inkább a nemlét,
mint őrjítóim beste testét
üstöltem én egy életen

Szerelmesek (1996, kőcserep)